

FINALISTA D'HONOR DE FICCIONS 2024

Inici llibre *La cosina gran* de Laura Gost:

“El retorn de la Tina va sacsejar la tranquil·litat del nostre petit poble amb la mateixa intensitat torbadora que la seva desaparició havia provocat dos anys enrere. La invitació a les seves noces que alguns antics veïns i familiars havíem rebut feia tan sols un parell de dies no va fer altra cosa que incrementar les expectatives i la sorpresa que ens produïa aquella inesperada reaparició.”

ETERNAMENT

CAPÍTOL 1

ELLA

Ella i jo mai havíem tingut una relació basada en la confiança i l'amor, tal i com, normalment, les relacions entre cosines solen ser. Però, per molt que durant aquells dos anys no ho havia admès ni un sol cop, l'havia trobat a faltar. La por i la preocupació havien conviscut amb mi des del dia en què va desaparèixer. I és per això que, quan vaig rebre la invitació a les seves noces, el nus i la pressió que sentia dins meu va esvaïr-se. El cor em batejava furiosament mentre els meus ulls llegien aquella breu frase que havia causat controvèrsia al meu petit poble: “Estem encantats de convidar-te al nostre enllaç matrimonial que tindrà lloc el 21 d'octubre de 2008 a les 12:00h, al moll Forner. És un plaer que ens acompanyis en aquest dia tan especial per unir el nostre amor, eternament. Esperem resposta. Sergi i Tina.” Sense poder evitar-ho, les comissures dels meus llavis van estirar-se, lentament, formant un petit somriure fruit de la meua alegria.

Estava tan concentrada en el petit full que tenia a les mans que no em vaig adonar del quadern que hi havia al terra de l'entrada de casa meua, just davant la porta. Era un quadern antic de pell de color granat i amb els cantons gastats, on hi ressaltava una petita paraula de color daurat: ETERN. Vaig agafar-lo amb l'objectiu de fullejar-lo i veure què hi contenia. La primera pàgina contenia el nom de la meua cosina, Tina. A més a més, cada pàgina tenia la data al marge, per això vaig deduir que devia ser un diari. El diari de la Tina. La meua hipòtesi va confirmar-se quan la meua curiositat va provocar que comencés a llegir el primer escrit:

"11/10/2006

Estic cansada.

Cansada de tot i de tots.

No puc seguir en aquest poble.

Despertar-me cada dia em provoca una ansietat que m'ofega les vint-i-quatre hores del dia. Cada racó d'aquella casa, cada carrer d'aquest poble, cada mirada que m'observa, tot, em recorda a ell. L'últim record seu em persegueix per molt que procuri escapar-ne: veig els seus braços rodejant-me per mantenir-me immòbil, mentre la seva veu profunda em xiuxiueja a l'orella, suplicant-me que el perdonés, un cop més. El meu cos mostra indiferència, acostumat a les ferides causades per les constants discussions en què no tenia ni l'oportunitat de defensar-me. El meu cor, en canvi, es trenca en una peça més cada cop que una llàgrima cau pel meu rostre, creant un trencaclosques que anhela ser solucionat per algú que m'estimi, que m'estimi de debò. M'allibero dels seus braços amb la intenció de poder calmar el meu dolor físic. Em curo les ferides mentre els seus ulls, profunds com el mar, observen cada petit moviment que faig. Clavo la meva mirada a la seva i els meus ulls, inconscientment, recorren cada detall del seu rostre. La seva bellesa és innegable, però tant de bo pogués dir el mateix del seu interior. Observo els seus pòmuls prominents, els seus rosats llavis que tants petons m'han regalat i les seves delicades mans que poden acaronar-me dolçament o causar-me ferides inesborrables. Em quedo absorta mirant l'home que tan ràpidament m'havia enamorat i gairebé amb la mateixa velocitat m'havia desenamorat. Ell s'incorpora i em dedica un dels seus somriures, els que tant conec, que transmeten penediment, tristesa i fins i tot, rebuig. M'acaricia el rostre i la meva pell s'eriça, temerosa del que vindrà ara. Sorprenentment, se'n va de casa sense dir res més.

M'abraço, intentant donar-me aquell amor que tant trobo a faltar.

I crido.

Crido com mai abans he cridat.

La meva veu es trenca mentre dic tot allò que mai m'he atrevit a dir-li a ell. Els sanglots dels meus plors ressonen per les parets de la casa.

En aquell moment m'adono, un cop més, que una altra petita part de mi s'ha enfosquit. Una altra petita part de mi, ha mort."

El que acabava de llegir em va deixar immòbil. La meva respiració es va accelerar juntament amb els batecs del meu cor. Qui era aquell noi? Mai m'havia assabentat que la Tina tenia un xicot, sempre era una noia molt solitària i bastant esquerpa a l'amor. Després de llegir allò, vaig entendre per què ho era. Imaginar-me-la passant per tot allò ella sola, em va destrossar.

Necessitava més informació i per això vaig decidir llegir el text dels següent dies:

"12/10/2006

El soroll del tren aproximant-se em transporta de nou a la realitat. Agafo les maletes on hi porto la meva vida sencera i m'aixeco. Les meves cames tremolen a causa d'un cúmul de

nervis i expectació sobre el que estic a punt de fer. En el fons tinc la sensació que estic escapant com una covarda, que hauria de deixar estar aquest impuls i enfrontar-me a ell. Però no puc, encara no.

Pujo al tren i, un cop assegurada miro per la finestra i m'acomio del poble que m'ha vist créixer. La nostàlgia m'envaeix el cos quan el tren avança, deixant-me veure el paisatge sencer. Un cop el tren ha recorregut tot el poble, sento una mena de llibertat que feia molt que no sentia.

Estic expectant per saber què m'oferirà el destí i quina nova vida tindrà a la ciutat a la qual em dirigeixo.

Vull ser lliure, eternament lliure.”

“15/10/2006

Aquests dies han estat interessants i molt profitosos. Les dues primeres nits les vaig passar a un hotel, però, per sort, he trobat un petit pis on ahir m'hi vaig poder instal·lar. No és gaire gran, però és més que suficient per a mi. He tingut temps per pensar, reflexionar i escoltar-me a mi. Sembla irònic però tinc la sensació que gairebé no em conec. Ni tan sols m'he trobat. Aquesta ciutat, però, em produeix bones sensacions. Qui sap? Potser he trobat el meu lloc.

“21/10/2006

He conegut a un noi, en Sergi, que viu en el meu bloc, dos pisos més avall. Té un somriure preciós i uns ulls color mel enormes. Ahir va ser el primer cop que em va parlar, però no vaig saber respondre-li. Després de tot el que he hagut de passar, em fa por i fins i tot vergonya parlar amb les persones del meu voltant. En tots els dies que porto aquí, hauran sortit unes deu paraules de la meua boca, les justes i necessàries per a haver-me fet entendre quan he necessitat ajuda.

Odio sentir-me estranya, sentir que no puc ser com els altres, que mai tindrà una vida feliç on pugui ser jo mateixa.

Cada nit tinc malsons, els quals fan que em desperti plorant o, directament, ni em deixen dormir.

Estic lluitant contra totes les meves inseguretats per a poder obrir-me més i crear alguna mena de relació amb la gent de la ciutat. Espero poder fer-ho. “

“30/10/2006

Estic orgullosa de mi.

L'últim cop que vaig escriure aquí em vaig proposar obrir-me més amb la gent del meu voltant, i ho he aconseguit. Fa uns tres dies vaig tenir el valor de dirigir-li la paraula a en Sergi. No vaig tenir un altre remei, si soc sincera. Tots dos vam coincidir a l'ascensor i jo, en veure com em mirava tímidament, retenint els seus impulsos de parlar-me, vaig decidir fer el primer pas i

pronunciar una breu salutació, la qual va ser suficient per a il·luminar el seu rostre. Els següents segons que quedaven de trajecte dins l'ascensor, els va passar parlant del temps que feia, del bloc de pisos i d'alguna cosa més que ni tan sols recordo. Jo em limitava a somriure i a murmurar breus respostes a les preguntes que m'anava fent.

Un cop vam ser fora, va acomiadar-se enèrgicament. La meva resposta no va ser-ho tant, però el vaig veure satisfet.

Tinc la sensació que a aquest noi li causo la mateixa curiositat i interès que ell em causa a mi, per molt que jo no vulgui admetre-ho.

En el meu interior, però, la por intenta evitar que mantingui qualsevol mena de conversa amb la gent i menys amb nois.

No em puc permetre caure en la mateixa trampa. Ja hi vaig caure un cop i encara no m'he pogut aixecar. Si alguna cosa m'ha ensenyat tot el que he viscut, és que l'amor té dues cares, i hi ha molts casos en què una de les cares no existeix, simplement és producte de la nostra imaginació."

Vaig fer una petita pausa per a assimilar tota la informació que acabava de llegir. Volia continuar, però era molt tard i vaig decidir deixar-ho pel dia següent. Tenia curiositat de saber com continuava la història de la meva cosina gran. Aquella que creia conèixer tan bé i que, en realitat, ni ella es coneixia. Ni ella mateixa era conscient del que era capaç de fer.

CAPÍTOL 2

ELL

L'escalfor d'un raig de sol que m'il·luminava el rostre va llevar-me el matí següent. Tranquil·lament, els meus ulls van obrir-se mentre arrossegava els peus fins arribar al lavabo. El reflex del meu mirall va esgarriar-me. Semblava una morta vivent. La meva aparença mostrava una expressió de somnolència i esgotament, a causa de les hores que em vaig passar desperta la nit abans intentant agafar el son. La meva ment estava plena de dubtes, provocats per tot el que havia llegit al diari de la Tina. Com no em vaig adonar de la seva situació?

Volia resoldre les qüestions que la meva ment plantejava incessantment, i l'única manera de fer-ho era seguir devorant el diari. Vaig acomodar-me al sofà per endinsar-me en la història, desitjant saber si obtindria més detalls sobre la vida enigmàtica de la meva cosina...

"5/11/2006

Els malsons són incessants. Em llevo cada dia amb el rostre ple de llàgrimes, fruit de les memòries que m'encalquen durant el dia i m'arpleguen a la nit. Creia que esfumant-me del meu poble fugiria de les experiències viscudes allà, i m'abatia veure que el viatge que havia emprès imaginant que seria el meu alliberament, no m'estava deslligant del meu passat.

Quan surto de l'habitatge que hauria de considerar la meva nova llar, la temor que havia viscut amb mi durant tant temps, surt a la llum.

Aquests dies he tingut breus trobades amb en Sergi. Procura acostar-se més a mi d'una manera tan delicada i gentil, que molts cops em sento culpable per no tenir el valor suficient per conversar amb ell. En les poques interaccions que he tingut amb persones aquests dies, m'he limitat a somriure pusil·lànimement i pronunciar afirmacions o negacions. Però ja n'hi ha prou. Estic cansada de no poder ser jo mateixa, estic cansada de tenir una pressió al pit les vint-i-quatre hores del dia, estic cansada de no voler parlar i sobretot, estic cansada de no voler tornar a estimar. L'únic que m'ha causat l'amor han sigut angoixes i neguits. La nena interior que tinc, confia que trobaré aquell príncep blau que tant he somiat des de petita... Tant de bo aquesta nena interior no desaparegui mai. "

"9/11/2006

Avui és el meu vint-i-unè aniversari. És el primer en què no tinc a la meva família al costat. Penso molt sovint en ells. Em pregunto com estan i com porten la meva desaparició. El fet d'imaginar que el meu canvi de vida els hagi causat dolor, em trenca completament. Mai hem tingut una relació familiar basada en l'amor, però tots som conscients que ens estimem molt, tot i que mai ho mostrem. Hi ha dies que els trobo a faltar. Enyoro el riure escandalós del meu pare i la veu estrident la meva mare, aquella que sempre em molestava i ara donaria el que fos per tornar a escoltar. Fins i tot enyoro la meva cosina petita. Des que tinc memòria, ella i jo sempre hem estat enfadades, discutint i cridant-nos. Però l'estimo. Mai li he dit, però ho faig, i desitjo que estigui bé.

A mig matí he volgut sortir al carrer. Necessitava tenir contacte amb l'aire fresc i sentir els raigs de sol penetrant la meva pell. Just quan he tingut un peu fora del bloc, en Sergi ha passat per davant meu escoltant música amb els auriculars als que sembla estar encadenat. Un impuls que ha sortit del pou del meu cor, ha fet que la meva boca cridés el seu nom. Ell s'ha girat, regalant-me el somriure que des del primer dia he tingut la sort d'apreciar. S'ha apropat amb passos lents però contundents, com si els seus peus fossin de plom. Amb la seva veu dolça però greu, m'ha saludat, fixant la seva ardent mirada color mel amb la meva, gèlida i clara com el cel. La seva veu m'ha tornat a la realitat de la qual semblava que m'havia escapat en observar-lo. Amb un gest vergonyós, m'ha convidat a passejar amb ell. No m'he pogut resistir i he acceptat la seva invitació. Per primer cop en tots aquests dies, he tornat a sentir-me còmode. El malestar que conviu amb mi ha desaparegut mentre caminava amb ell i m'omple d'alegria veure que he pogut ser jo mateixa, que he deixat enrere les meves pors i m'he oblidat del món real. Només érem ell i jo. Només nosaltres. "

Una onada de tranquil·litat va envair el meu cos després de llegir l'últim text. Les paraules que la Tina ens dedicava a mi i a la família van emocionar-me plenament. Hi ha cops que som conscients que estimem i ens estimen, però ens ho hem de recordar sovint, ja sigui amb

accions, paraules o gestos d'afecte. L'anècdota següent, sobre la Tina i en Sergi, va sorprendre'm i alhora il·lusionar-me. Semblava ser que el seu veí, el que seria el seu marit, era un home bo i respectuós, que podia donar-li a la Tina tota la felicitat que es mereixia. Arribada a aquest punt, creia que la resta del diari serien bones notícies, i així va ser...O no?

"11/1/2007

Fa mesos que no escric aquí i tinc un munt de notícies a explicar: Soc molt feliç. De fet, mai ho he sigut tant. I gairebé tota la meva felicitat és gràcies a en Sergi, és a dir, al meu xicot. Em sembla impressionant que estigui escrivint això.

Des del dia del meu aniversari, ell i jo vam veure'ns freqüentment per voltar, dinar i fer els típics plans de les pel·lícules romàntiques. Pot semblar molt avorrit i habitual, però amb ell tot es converteix en l'experiència més bella i afable mai viscuda. Un dels moments inoblidables va ser la nit on em va confessar els seus sentiments. Em va dir que, per ell, tots els meus defectes són perfectes, que em fan ser la persona que soc, de la que està enamorat i amb qui ha començat a creure en les ànimes bessones. Els meus ulls van omplir-se de llàgrimes, mentre ell m'eixugava les que havien aconseguit escapar de les còrnies. Les seves paraules van cedir-me la clau per obrir el seu cor, i jo estava preparada per regalar-li la meva i que se submergís en el meu. Tots dos vam desfer-nos en una càlida abraçada, que va aconseguir curar tot allò que estava ferit dins meu. L'estimo des d'aquella nit i continuaré fent-ho fins que arribi l'últim dels meus sospirs. En Sergi m'ha fet trobar-me a mi mateixa, m'ha fet deixar de sobreviure per començar a viure, m'ha recolzat per tornar-me a aixecar i m'ha agafat la mà per poder avançar. Ha aconseguit arreglar tot allò que una altra persona havia trencat, i no puc estar més agraïda."

"14/2/2007

Mai m'he sentit tan afortunada.

Avui és el dia dels enamorats i em fascina veure com ha canviat tot en un any. El catorze de febrer passat no vaig rebre cap detall, cap flor, cap caixa de bombons, cap petó ni cap mostra d'afecte. Recordo que estava desesperada pensant que potser aquell dia seria diferent i el noi que tenia al meu costat, el que considerava la meva parella, tornaria a mostrar-me aquella faceta seva que m'havia enamorat al principi de la nostra relació. Que ingènua!

Avui també ha sigut un dia com molts altres, però en el millor dels sentits. En Sergi és molt detallista, sense tenir en compte la data en què estem. Converteix tot el que és impossible en possible per veure'm somriure. M'ha regalat un infinit ram de tulipes blanques, les meves preferides, amb la carta més preciosa i sincera que m'han escrit mai. Mentre la llegia, ell m'observava detingudament, com si volgués que el temps s'aturés. Les meves mans tremolaven de l'emoció i ell, pendent de cada petit gest que el meu cos realitzava, s'ha acostat a mi i amb les seves delicades mans ha agafat les meves, acaronent-les. Un segon després els seus braços em rodejaven. He inspirat profundament, amb la intenció de quedar-me amb la seva essència, mentre ell deixava un camí de petons pel meu cabell fins arribar als meus llavis. Allà s'ha aturat, m'ha mirat fixament i amb un fil de veu ha pronunciat: "T'estimo". La meva resposta ha sigut la mateixa. M'ha agafat el rostre amb les seves enormes mans i ha encaixat

els seus suaus llavis amb els meus. No volia que aquest moment s'acabés, perquè rodejada dels seus braços, inspirant la seva essència i besant-lo delicadament, em sento segura. Amb en Sergi mai em passarà res, perquè amb ell em sento com a casa. Ell és la meva casa.

Per tot això i mil raons més, he dit que sí a la pregunta que durant tota la meva vida he anhelat respondre i que aquesta nit en Sergi m'ha preguntat. L'any que ve em casaré amb l'amor de la meva vida. Pot semblar precipitat, però mai he tingut res més clar.

Hem començat a viure junts al seu pis i la convivència és fantàstica. Ens entenem a la perfecció i, quan discutim, sempre trobem la manera de solucionar-ho.

Tenim més d'un any per a gaudir i crear records junts abans que arribi el nostre casament. Un cop casats, tindrem tota la vida per fer-ho.

Serem en Sergi i jo junts, eternament.”

La notícia de les noces no va sorprendre'm, però sí que ho va fer la rapidesa amb què en Sergi i la Tina es van prometre. Tot i així, l'amor entre ells dos em provocava un entusiasme abismal. Anhelava veure'ls i tornar a abraçar la meva cosina. Semblava que era molt feliç...I ho era, oi?

CAPÍTOL 3

ETERNAMENT

El dia del casament s'apropava, acompanyat dels nervis i curiositat que es va estendre per la gent del poble. Tots anhelàvem tornar a veure la Tina després de tant temps. Cada persona amb qui em creuava pel carrer em preguntava sobre la meva cosina, desitjant obtenir informació amb què calmar la fam de curiositat que els perseguia des del dia en què van arribar les invitacions a les noces. Fins i tot va interessar-se l'Àlex, el noi que robava els cors de totes les noies amb les que interactuava. La seva mirada era màgica, igual que les paraules que utilitzava per conquistar a qui volia. Ell enamorava per allà on passava, però ningú l'enamorava a ell. Semblava que el seu cor era de pedra però, quan em va preguntar per la Tina, vaig veure en les seves faccions un petit rastre de preocupació. Jo mai responia al que em preguntaven, sempre evitava estar en aquestes situacions i procurava sortir-ne com fos.

Cada dia que arribava a casa llegia el que portava sent el meu llibre preferit des d'un temps enrere. Mai abans havia llegit una història tan romàntica com la de la Tina i en Sergi. Les paraules escrites per la meva cosina aconseguien transmetre la puresa del seu amor, un amor que semblava idíl·lic, inefable. Tot va canviar, però, el dia abans del casament, quan vaig arribar a casa, tenia la intenció d'acabar el diari per poder retornar-lo a la meva cosina el dia següent on, per fi, tot el poble seríem partícips de l'enllaç matrimonial més esperat. Com cada dia, vaig asseure'm al sofà i vaig continuar llegint les poques pàgines que em quedaven.

L'última pàgina era diferent a totes les altres: tenia un sobre enganxat que contenia una carta i fotografies en el seu interior. Les fotografies eren de ferides que inundaven el cos de la Tina, i el record del primer text que vaig llegir del diari va aparèixer al meu cap. Vaig obrir-la amb precaució, com si temés per saber què amagava aquell tros de paper. Ara, mirant cap enrere, entenc el meu temor.

“Estimada cosina petita,

Si estàs llegint això és perquè el meu diari ha arribat a les teves mans i ja has devorat totes les pàgines que el formen. Has descobert la meva història, aquella que tant he amagat i de la que vaig fugir sense mirar enrere. Deus estar pensant que, per sort, he pogut conèixer en Sergi, la meva ànima bessona, amb el que em casaré. Això és el que porto anys desitjant, però a vegades per molt que desitgis, no es compleix. I la meva vida és un d'aquests casos.

Aquesta carta és perquè sàpigues la realitat, aquella que crido en silenci.

Fa cinc anys vaig enamorar-me d'un noi. Era perfecte als ulls de tothom i els meus no van ser l'excepció. Tenia el rostre més bell que havia vist, juntament amb la personalitat més dolça i fantàstica que podia existir. Vaig caure als seus peus com la pluja que cau del cel al gener. Sorprenentment, els seus sentiments eren els mateixos.

Poc a poc, jo descobria el seu interior mentre deixava obertes les portes del meu perquè ell pogués entrar-hi lliurement. I ho va fer d'una manera diferent a la que jo esperava. Vaig entregar-li tot el meu cor, l'ofrena més valuosa que algú et pot oferir. Ell em va regalar el seu que, amb el temps, vaig comprovar que era de paper.

A vegades m'agrada rememorar tots els bons moments viscuts amb ell. El dia que vam començar la nostra relació va ser el més especial de tots. Encara sento les seves mans al meu rostre, acaronent-lo delicadament, mentre deixava un camí de petons pel meu front, pronunciant paraules d'amor entre ells. Tot era perfecte. Em sentia estimada i tenia el valor suficient per estimar. No podia demanar res més. Aquesta situació, però, va ser perfecte però efímera. Ell, cada dia que passava, tenia petits detalls que mostraven la part del seu interior de la qual no em va obrir les portes a l'inici. Per a mi era incompreensible el fet que aquelles mans i paraules que em construïen i em feien sentir la dona més afortunada de la història, podien trencar-me com un cristall i fer-me sentir com el pitjor ésser que ha trepitjat la Terra. Cada error que cometia, el solucionava rondant-me entre els seus braços i repetint-me sense parar que el perdonés, pronunciant promeses que se'n van anar amb el vent. Jo, eixugant-me el rastre de llàgrimes i sang, el perdonava sempre, recollint del terra el que em quedava d'amor propi.

Amb el temps el meu cos es va acostumar al dolor físic, però el meu cor mai va fer-ho amb el psicològic i sentimental. Em vaig perdre a mi mateixa i no tenia forces per buscar-me.

Desitjava creure'm tots els juraments que cridava als quatre vents, però estava esgotada de sentir-me enganyada, ingènua. Tot i això, jo continuava al seu costat, recollint-lo en cada caiguda mentre ell provocava les meves. Curant-li les ferides, mentre s'obrien les meves cicatrius. Protegint-lo dels monstres de la seva vida quan ell era el de la meva.

M'avergonyia de mi mateixa i és per això que vaig tancar amb cadenat tots els meus impulsos de voler explicar tot el què estava vivint. I per això vaig fugir, emportant-me amb mi tots els moments viscuts amb el que creia que era el noi ideal.

Quan vaig arribar al meu destí, anhelava poder reconduir la meva vida. Volia tornar a ser jo. Creus que ho vaig aconseguir gràcies a en Sergi, oi? Però la realitat és que mai ha existit en Sergi. La història que has llegit sobre el que serà, en teoria, el meu marit, és completament falsa.

A la ciutat on vaig escapar-me, tots els meus temors se'm van menjar. Em sentia sola, desesperada i necessitava calmar el meu malestar. Vaig crear un àngel per destruir els meus dimonis i, per això, en Sergi és producte de la meva imaginació.

Soc conscient que un milió de dubtes deuen estar envaint la teva ment, però, cosineta, aquí arriba la teva funció.

Necessito que el dia del meu casament facis que tot el poble hi vagi i, sobretot, que hi vagi el meu monstre, és a dir, que hi vagi l'Àlex.

Estimat monstre, ha arribat l'hora que se sàpiga la veritat. Que la màscara que portes caigui i que tothom sigui conscient del mal que em vas fer. Encara em pregunto com una persona pot ser tan cruel. Si deies que m'estimaves, com vas poder fer el que em vas fer? Una persona que t'estima no fa això. Només demano poder viure tranquil·la i que es faci justícia. Que visquis tot el que et queda de vida penedint-te del que vas fer. Perquè avui, estimat Àlex, crido tot el que em vas fer callar. Tant de bo t'empresonin, tal i com tu m'has empresonat al passat.

I a vosaltres, dones, no deixeu que ningú us apagui. Lluiteu pels vostres drets i crideu fins que algú us escolti. Hi ha gent molt bona en aquest món, només cal trobar-la o, simplement, deixar que arribi.

Si us plau, llegeix aquesta carta davant de tothom durant la cerimònia. T'estaré esperant allà, completament agraïda pel que faràs. T'estimo molt, petita, a tu, als meus pares i a tota la família. Gràcies per fer-me saber que estàveu al meu costat, fins i tot quan no hi éreu.

Ens veiem el 21 d'octubre, quan, per fi, podré alliberar-me de les cadenes del meu passat.

Seré feliç i lliure.

Podré descansar, eternament."

La meva respiració accelerada es barrejava amb els sanglots que venien del fons del meu cor. No aconseguia processar tota la informació que aquella carta m'havia proveït:

En Sergi no existia.

L'Àlex, el noi més popular del poble, era el xicot de la meva cosina, el que va destrossar-li la vida.

La Tina m'havia demanat que llegís la seva vida sencera davant del poble, per fer justícia.

El meu llavi tremolava i la meva vista s'ennuolava entre llàgrimes. La ràbia i el fàstic que l'Àlex em provocava feia que les meves mans es convertissin en punys. Compliria amb la demanda de la Tina i, juntes, faríem justícia.

Al dia següent els nervis m'estaven apallissant l'estómac. 21 d'octubre, per fi.

Tot el poble estava vestit de gala, delerosos per ser partícips de l'enllaç matrimonial de la Tina. Jo actuava amb la mateixa emoció, reprimint les ganes que tenia de llegir la carta.

El Moll estava preciós, ple de flors que deixaven anar les seva essència i lligaven a la perfecció amb el so dels ocells que provenia del bosc que ens envoltava.

L'altar estava més lluny però s'hi podia distingir la figura de la meva cosina. Vaig córrer per poder abraçar-la i donar-li forces pel que tindria lloc de seguida. Totes dues vam agafar-nos com si fóssim l'oxigen que necessitem per viure. Aleshores em va dir que ella se n'havia d'anar, que no podia estar davant quan jo llegís la carta. Vaig suplicar que es quedés, conscient que tothom volia veure-la i abraçar-la, però va acomiadar-se amb un petó al front i, amb la seva delicada veu va demanar-me que cuidés dels seus pares i va donar-me les gràcies un últim cop. Em va semblar un comiat estrany. Al cap i a la fi, després de la cerimònia la tornaria a veure.

La gent va anar arribant, entre ells l'Àlex. La seva aparença, aquest cop molt més elegant que de costum, captava les mirades de tothom. Va asseure's a l'última fila, amb els seus ulls mirant el no-res.

Un cop tothom estava assegut, va arribar el meu torn.

Vaig aixecar-me per posar-me a l'altar, una acció que va provocar la sorpresa de tothom. Sense tenir en compte les advertències que la gent em feia perquè baixés de l'estructura de fusta, vaig treure el petit sobre de la meva bossa i vaig començar a llegir, concretant que la Tina m'havia demanat que ho fes.

Durant aquesta mena de discurs, la gent es posava les mans es cap, plorava, es desesperava i s'enrabiava. Les reaccions van canviar quan el nom de l'Àlex va sortir a la llum.

Vaig mirar-lo fixament i ell, amb una expressió de por i incredulitat, va alçar el seu rostre per a trobar-se amb els de la resta del poble. Tothom el mirava amb rancúnia i per això, quan va intentar escapar d'escena com un covard, la gent no va permetre-ho. Jo vaig continuar llegint la carta, mentre la meua veu s'unia amb els plors del poble.

Un cop vaig acabar, l'Àlex només repetia que ell era innocent. Ningú el va creure.

La Tina va aconseguir reunir tot el poble per a revelar la vertadera realitat. I el seu monstre seria castigat per tot el que va fer.

Aquella mateixa nit l'Àlex va dormir a la presó, on hi passaria gairebé la resta de la seva vida.

Quan vaig tornar a casa, hi esperava la Tina i, efectivament, sí que hi era, però no com jo esperava.

El seu cos ocupava el sofà on havia estat tantes hores llegint la seva història. Vaig apropar-me, deixant anar tota la meua eufòria que moments abans havia sentit quan es va descobrir al culpable del dolor de la Tina.

Aquesta eufòria, però, va convertir-se en una immensa desesperació quan vaig veure com el pit de la meua cosina no es movia, no respirava.

Les meves mans van agafar-li el rostre, amb l'esperança que obrís els ulls, que despertés, que em dediqués un somriure més. Malauradament, el cor de la Tina havia gastat totes les

palpitacions. Una capsa de pastilles reposava al seu costat, i això va indicar-me el que més temia. “Podré descansar, eternament”, aquesta era l’última frase de la seva carta. Allà va ser on vaig entendre-ho tot: s’estava acomiadant de mi i de la seva família.

Vaig abraçar-la amb totes les meves forces, xiuxiuejant-li a l’orella que havíem aconseguit fer justícia. Que, per fi, s’havia trencat el seu silenci. Que ella, més que ningú, havia sigut la més valenta.

Fa molts anys de tot això, però no hi ha ni un dia que no pensi en ella. La trobo a faltar, moltíssim, i encara em crema el cor pensar en el seu patiment i en la manera com va morir. La seva història, tot i així, perdurarà en el temps. D’això me n’he encarregat jo.

Aquesta és la realitat de la Tina.

Aquella que moltes persones viuen dia a dia.

No deixem que s’ofeguïn amb les paraules que no poden cridar.

I allà on siguis, Tina, que sàpigues que sempre reivindicaré la teva vida.

Sempre defensaré la meva cosina gran.